

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မယ်ခိုင်

သမိုင်း : ကရုဏာဝေ

(အချစ်လှူချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်)

အခန်း(၁)

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမောင်းဝင်လာခဲ့သော ကားတစ်စီးကြောင့် သူ မြက်ခင်းပေါ် လှဲအိပ်နေရာ မှ နိုးသွားရပါသည်။ ။

ဒါ လုလင်ပဲဆိုတာသိ၍ မျက်ဝန်းကိုပြန်ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ။ မကြာခင်မှာ ပဲ အိမ်ထဲမှာ ဝှေးဝှေး ဝါးဝါး ခူးခူးဒါးဒါး ဆူညံသံတွေ ကြားရတော့မည်။ ပြီးလျှင် သူ့နားမှာ ဘာလိုလိုညာလိုလိုနှင့် လာရှုပ် တော့မည် မို့ သူ အိပ်ရေးဝဖို့ လိုပါသည်။ ။

ဒါကြောင့် သူက အားလုံးကို လျစ်လျူရှု၍ မျက်ဝန်းကိုပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

သူ တစ်ရေးတစ်မောမျှ အိပ်စက်ပြီးချိန်မှာ တော့ အမှန်တကယ်ပဲ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူ့နားသို့ လုလင်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ။

သူ့အာရုံတို့ က နီးကြားနေရပေမဲ့ မျက်လုံးကိုမဖွင့်သေးပါ။ သူ့အကြောင်းကို နောကျေနေတဲ့ လုလင်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့ခြေသလုံးကို ကန်ကာ နှိုးလာပြန်ပါသည်။ ။

"နောင်ရေး...ဟေ့ နောင်ရေး"

ထိုအခါမှ သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးကိုမဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့်

ဖွင့်လိုက်ရာ...

"လောကကြီးနဲ့ အဲလောက်ထိပဲ အဆက်အသွယ်ဖြစ်ထားရင် မင်း သေရင်တောင် အဲဒီအသုဘ က စည်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲ...မင်းလို လောကကြီးနဲ့ ရန်လိုက်ဖြစ်နေရမှာ လား"

"ငါက ဘာလို့ လောကကြီးနဲ့ ရန်လိုက်ဖြစ်နေရမှာ လဲ။ လောကကြီး က ငါ့ကို လာပြီး ရန်မှု နေတာ။ ငါ့ရှေ့မှာ လာလာရှုပ်တဲ့ လူတွေကို ငါ က ရန်မလုပ်လို့ ထိုင်ရှိခိုးနေရမှာ လား"

မရိုးနိုင်သော စကားကို ပြောလိုက်ချိန်မှာ တော့ နောင်ရေးအတွက် အိပ်ဆေးတစ်ခွက်ပမာ သမ်းဝေသွားရပါသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်...မင်း အိပ်ဦးမလို့ လား"

နောင်ရေး ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ မျက်ဝန်းတွေကိုသာ စုံပိတ်ထားလိုက် ပါသည်။ ။

အမြဲရိုးအီနေသော အကြောင်းအရာတို့ ချည်း ထပ်နေသော လုလင် ရဲ့ စကားလုံးတွေကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ မနက်ဖြန် ကမ္ဘာကြီးပျက်ပါ တော့မည်ဆိုရင်တောင် နောင်ရေးဆိုသည့်လူက ပစ္စုပ္ပန်မှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပါဦးမည်။

နောင်ရေးက အေးဆေးတည်ငြိမ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စကားလုံးနည်းပါးသူ၊ အပြုံးအရယ် ရှားပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘူးဟု ယူဆထားသော အကြောင်းအရာမျိုးကို သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေပါစေ၊ စိတ်ဝင်စားတတ်သူမဟုတ်။

အရာရာကို အမြဲလျစ်လျူရှုပြီး အေးစက်စက်နှလုံးသားနှင့်သာ လောကကြီးနှင့် သဟဇာတမကျ ပျင်းပျင်းကြီး နေထိုင်တတ်သူလည်း

ဖြစ်၏။

သူ့အတွက်တော့ တစ်နေ့တာမှာ ကော်ဖီသောက်မည်။ အိပ်၍ အဆင်ပြေသော မည်သည့်နေရာ တွင် မဆို အိပ်စက်မည်။ ဇာတ်လမ်း ကောင်းကောင်း ထိုင်ကြည့်မည်ဆိုတာကလွဲ၍ အရာအားလုံးဟာ ကိုယ့် ကိစ္စမဟုတ်သလို အေးတိအေးစက်ရှိလှပါသည်။ ။

ဒါက လုလင်မကျေနပ်ခြင်းရဲ့ အဓိကတရားခံဖြစ်သလို လုလင်နှစ် သက်သော အချက်အလက် လည်း ဖြစ်ရပါသည်။ ။ လုလင်ကတော့ နောင်ရေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပါသည်။ ။

လောကကြီးကို မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်နေတတ်သည့်လူပါ။ အရာရာ တိုင်းကို ဒေါသရှေ့တန်းတင်ပြီး လွယ်လွယ်ပင် ဒေါသအလျောက် လုပ် တတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တူညီကြတာက ကော်ဖီနှစ်သက်ကြခြင်း တစ် ခုပါပဲ။

လုလင်က ဆံပင်ပုံအမျိုးမျိုး ဒီဇိုင်းထွင်ကာ ထားတတ်ပါသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဖြောင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ ခေါင်းတုံးကေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ချွန်လိုက်ထောင်လိုက်နှင့် အရောင်ကို လည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းလဲတတ်သေး၏။

နောင်ရေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ ဆံပင်ကို သဘာဝအရောင်အတိုင်း ပင် ထားတတ်ပြီး အလယ်မကျ ဘေးမကျပုံစံကို ရှည်မျောမျောလေးသာ အမြဲထားလေ့ရှိသည် က နောင်ရေးရဲ့ စတိုင်ပါပဲ။

ပြီးတော့ နောင်ရေးက အင်္ကျီပုံကိုလည်း တီရှပ်ခပ်ရိုးရိုးများကို အမြင်ရှင်းလင်းစွာ သေသေ သပ်သပ် စမတ်ကျကျ ဝတ်စားပြင်ဆင်

တတ်ပြီး လုလင်ကတော့ ရှုပ်ပွနေသော ဒီဇိုင်းမျိုးကို ပို၍ ရှုပ်ပွ သွား
အောင် ကပိုကရိုဝတ်စား ပြင်ဆင်တတ်ပါသည်။ ။ လက်မှာ လည်း ဟမ်း
ချိန်းတို့ ၊ လက်စွပ်ပြူးတူး ပြတ်ကြီးမျိုးတို့ ကို အမျိုးမျိုး မရိုးရအောင် ဝ
တ်စားတတ်ပါသေးသည်။ ။

နောင်ရေးက နေရာတကာ အေးစက်စက်နိုင်သလောက် နေရာတ
ကာကို ကိုယ့်ကိစ္စကြီးလို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သူကတော့ လုလင်ပဲ
ဖြစ်ပါတော့၏။

ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူနှစ်ယောက်က တစ်နှစ်ကြီးတစ်နှစ်ငယ်
သိပ်ချစ်ကြပါသော ညီအစ်ကို တွေတဲ့ လေ။ နောင်ရေးက အကြီးဆိုပေ
မဲ့ နောင်ရေးအပေါ် အမြဲအနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျတတ်သူကတော့ လုလင်ပါပဲ။

သူတို့ မှာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အကျင့်လေးတွေကတော့ မနက်
စောစောတွင် ကိုယ်လက် လေ့ကျင့်ခန်းကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူ
တူလုပ်ကြခြင်း၊ ဖြစ်ပျက်နေသော ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို လုလင်ပြော
ပြသမျှ နောင်ရေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်တတ်ခြင်း၊
တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လို လက်ရရှိချိန်များ တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပြ
င်ကို အတူတူထွက်တတ်ခြင်းတို့ မှာ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ နာ
မည်ကြီးမှုများ ထဲမှ တစ်ခုဖြစ်ရပါတော့သည်။ ။

လုလင်က ဒေါသကြီးတတ်ပေမဲ့ နောင်ရေးက အခုလိုအရေးမစိုက်
ဘဲ အိပ်နေပြန်တော့လည်း နောင်ရေးဘေးမှာ ပင် ထိုင်နေရင်း ဒေါသ
က အလိုအလျောက် ပြေသွားတတ်ပါသည်။ ။

တရူးရှူးတရဲရဲ ဖြစ်နေသော လုလင်ရဲ့ အသက်ရှူနှုန်းတွေ မူမှန်
လာပြီဆိုတော့မှ နောင်ရေးရဲ့ အသက်ရှူနှုန်းတွေ အော်တိုမစ်တစ် ပွင့်
လာခဲ့ရပါသည်။ ။

"အဆင်ပြေသွားပြီလား"

"မင်း ငါ့ကို သက်သက်ညစ်တာမဟုတ်လား"

"မင်းကတော့ ငရဲကြီးဦးမယ်"

"ဘာလဲ . . .ဘာကိစ္စကြီးရမှာလဲ"

"ငါက မင်းထက် တစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်ရက်ကြီးတယ်လေ။ မင်းငါ့ကိုကန်တာ ခြေသလုံးမှာ နှစ်ချက်၊ နူးခေါင်းမှာ တစ်ချက်၊ ပေါင် သုံးချက်"

"ကြီးပစေပေါ့၊ ငရဲကြီးရင် ငရဲလေးကိုနိုင်တယ်။ ပိစိပေါက်စောက်တွေကို ဟော့ဒီလို ဟော့ဒီလို ဖိုက်ချင်နေတာ"

ဟု လက်သီးကိုထောင်ကာ လက်ဝှေ့ထိုးသလို လုပ်ပြ လိုက်လေလျှင် . . .

"ဘာ ပိစိပေါက်စောက် ဟုတ်လား၊ ဟားဟားဟား အဲဒီလို စကားအဆန်းတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲ"

"အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ဦးမလို့ လား"

"မင်းသိလား လုလင်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်"

"မင်းက တစ်စုံတည်း၊ ငါက အများကြီးနဲ့ ဆုံရတာ။ ဖောက်ယူပြီးမှ မျက်ကြည်လွှာ လှူလိုက် ရင်တောင် ကမ္ဘာမှာ မျက်ကန်းတစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူ့မျက်ဝန်းက ဒီအထဲကိုထိသွားတယ်၊ အဲဒီမျက်ဝန်းက ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်နိုင်တယ်"

"အအိပ်လျှော့ပါကွာ . . .စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ မင်းကိုလာတွေ့

နေရရင် မချောင်ဘူး"

"မင်းပါ တက်သင့်နေပြီ၊ နို့မဟုတ်ရင် တစ်လောကလုံး အမျိုးပြတ် ကုန်လိမ့်မယ်"

"ငါဒေါသဖြစ်ရတာက အကြောင်းအရင်းနဲ့ ကွာ၊ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် လေ..."

"ဟိုးဟိုး...တော်ပါတော့ကွာ၊ လက်ရှိဖီလင်လေးတောင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိပါဘူး။ မင်းဘယ်သွားမှာ လဲ၊ သွားစရာရှိတာသွား၊ ငါ ဆက်လဲလိုက်ဦးမယ်"

"ရှုပ်ရှင်လက်မှတ် ဝယ်ထားတယ်၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း မင်းသဘောပဲ၊ ဇာတ်လမ်းက စပါယ် ရှယ်မိုက်တာနော်၊ ရောမဘက်ဂရောင်းနဲ့ ဇာတ်လိုက်က ဟဲဗီးကြီးကွ"

ဟု လုလင်က မာန်ပါပြောလိုက်လျှင် နောင်ရေးက လုလင်ကို ကလိချင်သွား၍ ...

"မင်းက မခေါ်ချင့်ခေါ်ချင့်ဆိုမှ တော့ မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ"

ဟု မာန်လျော့လျော့ဆိုကာ ဟန်ဆောင်ပြီး ပြန်လဲချလိုက်သည် တွင် ...

"ဟေ့ကောင်...ဟေ့"

ဟု ဆိုကာ ကျောကြီးကို တွန်းထားလိုက်ပါသည် ။

"ဘာလဲ"

"ငါလျှောက်ပြောတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့၊ မညာနဲ့ "

"ဪ လျှောက်ပြောနေတာလား၊ အင်း အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို

လိုက်စေချင်တယ်ပေါ့။"

ဟု သူက ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောလိုက်လျှင် ထထွက်သွားသော လုလင်
ကြောင့် သူ့မှာ သဘော ကျကျနှင့် ရယ်ရပါသေး၏။

ဒီလိုပါပဲ လုလင်နဲ့ နောင်ရေးဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
သိနားလည်ကြသူနှစ်ဦးပါ။

အခန်း(၂)

"မင်းရဲ့ ရောမကားက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်"

ဟု နောင်ရေးက ရွဲ့ပြီးပြောလိုက်လျှင် လုလင်က မလုံမလဲ အံ့ပုန်း အပြီးလေးနှင့် တဟဲဟဲ ပြုံးရှာ ပါသည်။ ။

"ငါ ရောမကားတွေ အများကြီးကြည့်ဖူးပါတယ်. . .သဲတွေနဲ့ တကယ့် ဟဲမီးအဆောက်အဦကြီး တွေမှာ နေကြတာ၊ ရေခဲပြင်မှာ စက်ိတ်စီးတဲ့ ရောမကား ဒီတစ်ခါပဲကြည့်ဖူးသေးတယ်။ သြော် သိပြီ၊ ရောမဂျိမ်းစ် ဘွန်းပဲဖြစ်ရမယ်"

"ငါလက်မှတ်ဖြတ်တုန်းက တကယ့်ရောမကားပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲမသိဘူး"

"အင်း စုစုပေါင်းကွာဟချိန်က လေးနာရီဆိုတော့ ဒီကြားထဲ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဟိတ်ကောင်"

"ဘာလဲ မှားလို့ လား"

"မင်းသေချင်နေပြီလား"

"မသိဘဲနဲ့ ရမ်းသန်းပြီး လျှောက်လုပ်ထားတာမဟုတ်လား"

"ဘယ်မှာ လျှောက်လုပ်လို့ လဲ"

ဟု ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ပြောစပြုလာ၍ သူက လှောင်ပြီးလေးနှင့် အဆုံးသတ်ကာ...

"မဟုတ်လည်း ပြီးတာပဲကွာ"

ဟု ဆိုပြီး ဖြတ်သွားသော အချဉ်သည် ကို လှမ်းတားလိုက်ပြီး ငွေပေးဝယ်ကာ မက်မန်းသီး ရဲရဲတစ်လုံးကို ပါးစပ်ကြီးနှင့် ပြည့်သွားသည် အထိ ငုံထားလိုက်မိပါသည်။

ဒါကို လုလင်က မမြင်ဖူးသလိုကြည့်ရင်း မက်မန်းသီးကို ပါးစပ်ကြီး စုထွက်အောင် ဝါးနေသော နောင်ရေးကို...

"မချဉ်ဘူးလား"

"အချဉ်ပဲ မချဉ်ဘဲရှိပါ့မလား"

ဟု သာဆိုပြီး အရေးမစိုက်သလို နောက်တစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲသွင်းကာ မြိန်ရေရှက်ရေကြီး စားပစ်လိုက်ပြန်၍ လုလင်မှာ ပါးလေးများ ပင်ကျဉ်သွားကာ စားချင်စိတ်တို့ က တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ ရပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် နောင်ရေးကို ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ နောင်ရေးလက်မှ မက်မန်းသီးကို ဆွဲလု ယူကာ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

"အား...ဖွပ် ဖိန်...ချဉ်လိုက်တာ"

"မင်းကိုပြောသားပဲ၊ ချဉ်ပါတယ်လို့ "

"မင်းက ဘာလို့ ချုံ့သလိုကြီး စားပြနေရသေးတာလဲ"

"ဘယ်သူ့ကို စားပြနေလို့ လဲ၊ ငါ့ပါးစပ်နဲ့ ငါ စားတတ်သလို စားနေတဲ့ ဟာကို"

"အီး...ဟီး"

သူစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လူတကာအနင်းခံထားရ၍ ပိနေသော ပလက်ဖောင်းကို ပို၍ ပိသွားအောင် ခြေဖနောင့်နှင့် ဖိကြိတ်လိုက်ပါသည်။

"လုလင် မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့အရပ်ပိုရှည်မယ်ထင်သလဲ"

"ငါ့အရပ်က ငါးပေဆယ့်တစ်...ငါ မင်းထက် တစ်လက်မပိုရှည်တယ်"

"အင်း အဲဒါကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဘာလဲ"

"လူတွေက မင်းကို ပိုပြီးကြည့်နေကြတယ်လေ"

"ဘယ်မှာ လဲ"

ထိုအခါမှ လုလင်က ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ တို့နှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရ၍ နည်းနည်းရှိုးတိုးရှုနံ့တန့်ဖြစ်သွားရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတို့က မငြိမ်းချမ်းနိုင်သေးပါ။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

ဟု ပင် ရန်စကားကို ဆိုလိုက်ပါသေး၏။

ထိုသို့ လုလင်ပြုမူချိန်တိုင်း မှ င်သေသေနှင့် အေးစက်စက်နိုင်လှသူမှာ နောင်ရေးပဲ ဖြစ်နေတော့ ၏။

"ငါအိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး နောင်ရေး"

"ငါက လူတွေများ တဲ့ နေရာကို သိပ်မနှစ်သက်ဘူး"

"အေးဆေးတဲ့ နေရာတစ်ခုကလေ"

"ဘယ်လဲ..."

"အေးဆေးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား"

"ဝါး...ငါအိပ်ချင်နေပြီ"

"အေး သိပြီ၊ အေးစက်တဲ့ နေရာကို ငါတို့ သွားရအောင်"

"ဘယ်လဲ"

"အေးစက်တောင့်ခဲပြီးတောင် သေနိုင်သေးတယ်လေ"

"ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပိတ်ထားဦးမလို့ လား"

"အရေးထဲမှ ငယ်ကြောင်းကို ပြန်ကွေ့ချင်နေသေးတယ်။ မင်း
အရွယ်ကြီးက ရေခဲသေတ္တာနဲ့ အခုဆုံပါဦးမလား"

"ဪ ဆုံရင်တော့ ထည့်ပိတ်ထားဦးမယ့်သဘောပဲ"

"ရေခဲပြင်မှာ လျှောစီး..."

"ဟေ့ကောင် မေမေလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်သွားမယ်ထင်နေလို့ လဲ"

"မင်းပဲ ရေခဲပြင်လျှောစီးဆို၊ နိုင်ငံခြားမဟုတ်လား"

"မြန်မာပြည်ထဲမှာ လည်း ရှိသားပဲ"

"အဲဒီနေရာမျိုး မကြားမိပါဘူး"

"မင်းလောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်တာလည်း မင်းပဲ၊ လျှို့ဝှက်သောနှင်းမှာ
မင်းမတွေ့ဘူးလား"

"အဲဒါ လျှောစီးလို့ မှ မရတာ"

"မင်း အရူးပဲ၊ ဇာတ်ကားဆိုတော့ ဇာတ်အိမ်နဲ့ ကိုက်ညီအောင်ပဲ ရိုက်မှာ ပေါ့၊ နေရာက ရှိကို ရှိမှာ ပဲ"

"မင်းအထင်ပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်ကွာ"

"တကယ်ပြောနေတာလား"

"ငါစိတ်တို လာပြီနော်"

"မေမေက မသွားခိုင်းရင်ရော"

"ငါသွားချင်ရင် သွားမှာ ပဲ"

"အမွေပြတ် ဆိုရင်တော့ ငါပွဲပြီ"

"မင်းက မလိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

သူ့ဘာမှ ပြန်မဖြေပါတဲ မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီးသာ နေလိုက်ပါ၏။

မထုံတက်သေးနှင့် နောင်ရေးရဲ့ လုပ်ပုံကြောင့် သူစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် ကားထဲသို့ စွေ့ခနဲဝင်ကာ နောင်ရေးတက်အောင်ပင် မစောင့်တော့ပါပဲ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး မောင်းထွက်ပစ်လိုက်၍ နောင်ရေးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော် နောင်ရေးက လုလင်ကို စိတ်မတိုဘဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်မှ မဟုတ်တာဘဲလေ...

လုလင်က စိတ်ဆိုးတိုင်း သူ့ကိုထားသွားခဲ့၍ တက္ကစီနှင့် ပြန်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း တော့ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ ရုတ်တရက်

ကြီး ပြန်ချင်စိတ်မရှိ၍ မြို့ထဲတစ်လျှောက် လှည့်ပတ်လမ်း လျှောက်နေ
မိရာ နောက်ဆုံး ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဝယ်ဖတ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

"ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များ" ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို
စာလုံးမဲကြီးနှင့် တွေ့လိုက် ရ၍ သူ့စိတ်ကူးတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း
လဲခဲ့ရပါသည်။ ။
